

"Plannen voor Euromarkt in beslissend stadium" in Het Parool (19 januari 1957)

Source: Het Parool. Vrij Onverveerd. dir. de publ. Van Norden, W. 19.01.1957. Amsterdam: Het Parool. "Plannen voor Euromarkt in beslissend stadium".

Copyright: (c) Het Parool

URL:

http://www.cvce.eu/obj/plannen_voor_euromarkt_in_beslissend_stadium_in_het_parool_19_januari_1957-nl-469e22bb-b6ad-4968-b8d5-ff87416152c8.html

Date de dernière mise à jour: 05/11/2015

Plannen voor Euromarkt in beslissend stadium

Franse landbouw struikelblok

(Van onze Haagse redacteur)

DEN HAAG, vrijdag. — De ministers van buitenlandse zaken van Frankrijk, Duitsland, Italië, België, Nederland en Luxemburg zullen op 26 en 27 januari in Brussel bijeenkomen om te pogen het plan voor een gemeenschappelijke Europese markt en dat voor een Europese atoomgemeenschap over hun laatste hobbels heen te brengen.

Deze bijeenkomst wordt in bevoegde kringen in belangrijke mate beslissend geacht voor de vraag of de plannen voor een gemeenschappelijke Europese markt een wezenlijke stap voorwaarts in de richting van Europese eenwording zullen zijn.

De Brusselse besprekingen door de z.g. commissie-Spaak, waarin gedurende vele maanden ambtelijke vertegenwoordigers van de zes regeringen hebben gewerkt aan de opstelling van ontwerpverdragen voor de Europese gemeenschappelijke markt en voor Euratom, hebben thans het stadium bereikt waarin over de beginselpunten de ministers nu hun politieke beslissingen moeten nemen. Sedert enkele dagen ligt er nu een tegenstelling die door de ambtenaren niet meer kan worden overbrugd. Merkwaardig genoeg is het opnieuw in sterke mate een Frans-Nederlandse belangentegenstelling waarin de moeilijkheden zijn geculmineerd.

Er is intussen van Nederlandse kant niet gestreefd naar een ideaal van supra-nationalisme. Wel echter is ook van Nederlandse kant — maar niet alleen van deze zijde — er naar gestreefd in de op te richten gemeenschappen de voorwaarden in te bouwen die langs banen van grote geleidelijkheid werkelijke integratie te enigertijd min of meer automatisch tot gevolg zullen moeten hebben. Aangezien echter van verscheidene der deelnemende landen grote belangen op het spel staan, is door de Nederlanders soepelheid betracht voor de regelingen in de overgangstermijnen.

Die soepelheid betreft met name de Franse landbouw, die de jaren door het struikelblok is gebleken bij alle pogingen tot verdergaande integratie.

Wat de Franse regeringsvertegenwoordigers thans in Brussel hebben gevraagd, blijkt zo uitzonderlijk te zijn, dat ook andere delegaties van oordeel zijn, dat daardoor 1ste, de Nederlandse landbouw in een onmogelijke positie zou komen, en 2de, het uitzicht op integratie ook in de landbouwsector een illusie zou worden. Frankrijk vroeg in de eerste plaats ongelimiteerde preferentie voor zijn landbouwprodukten in het gehele gebied van de gemeenschap. Het wenst in de tweede plaats te allen tijde autonoom te kunnen beslissen over het in werking brengen van de veiligheidsclausules, waardoor produkten uit andere delen der Europese gemeenschap van de Franse markt kunnen worden gebannen. In de derde plaats is het er tegen gekant dat een eindtermijn wordt gesteld voor deze typisch tot het overgangsregiem behorende mogelijkheden.

Deze voorstellen zijn om tweeërlei redenen gestuit op verzet. De Franse eis tot preferentie voor zijn landbouwprodukten in het gehele gebied van de Europese markt betekent dat landen als Nederland, die hun agrarische grondstoffen als o.m. veevoeder moeten importeren, gedwongen zouden zijn die grondstoffen in de eerste plaats uit Frankrijk te importeren, ook al zijn ze elders op de wereldmarkt tegen belangrijk lagere prijzen te koop. Dit zou de Nederlandse concurrentiepositie voor wat landbouwprodukten betreft aanzienlijk aantasten.

Het recht om autonoom te beslissen wanneer Frankrijk zijn grenzen voor goedkopere landbouwprodukten der andere vijf landen zal sluiten, is volstrekt strijdig met de integratie gedachte. Niet de Europese commissie die als top-orgaan van de gemeenschap zal worden ingesteld, maar Parijs zou het uitsluitende recht hebben de grenzen dicht te doen. Een termijn is aan dat bedongen recht niet gesteld. „De tijd zal wel uitwijzen, wanneer het anders kan,” gaf een Franse gedelegeerde te verstaan. Daartegen keren zich vooral de Benelux-landen. Zij zijn wel bereid tot tegemoetkoming aan de Franse wensen mits de termijn van autonome Franse beslissingen op ten hoogste drie jaren wordt gesteld en voorts de periode tot het ogenblik

waarop het beslissingsrecht bij uitsluiting bij de Europese commissie zal berusten. eveneens limitatief zal worden vastgesteld.

Of tijdens deze conferentie ook de kwestie der overzeese gebiedsdelen ter sprake zal komen staat nog niet geheel vast. Parijs begeert deze overzeese gebiedsdelen te betrekken in het gebied van de gemeenschappelijke markt en in de totale economische planning van de gemeenschap. Het stelt daarbij echter twee eisen. De eerste is, dat de vijf andere landen gezamenlijk zullen deelnemen in het ontwikkelingsprogramma voor deze overzeese gebiedsdelen, onder meer door omvangrijke deelnemingen in de investeringen. Tegelijkertijd echter bedingt Parijs, dat de andere vijf landen geen enkele zeggenschap zullen verkrijgen in het politieke beleid, dat het moederland ten aanzien van de betrokken gebiedsdelen voert. De andere vijf zouden derhalve op de meest directe wijze worden betrokken bij de politiek van het moederland ten opzichte van het gebiedsdeel zonder echter ook maar de geringste invloed te krijgen op dat beleid. Die formule trekt de Belgen ten aanzien van de Congo wel, maar het is nauwelijks denkbaar dat Den Haag zich er sterk toe aangetrokken gevoelt, al te veel te worden gecompromiteerd in avonturen naar de trant van het Marokkaanse of het Algerijnse. Over de consequenties ten aanzien van Nieuw Guinea ook in het geval dat de andere vijf wel hun invloed op het politieke beleid zouden krijgen en dus mede verantwoordelijk zouden worden, heeft men zich hier klaarblijkelijk nog geen duidelijk beeld gevormd. De indruk is dat Nederland in deze kwestie der overzeese gebiedsdelen een nogal geïsoleerde positie heeft, vooral als gevolg van de in oktober gevoerde besprekingen tussen Adenauer en Mollet.